

ק"פ 29736/12/12 - פרח סאבק נגד אוסמה סייף

בית משפט השלום בקריות

ק"פ 29736-12-12 סאבק נ' סייף

בפני כב' השופטת רמה לאופר חסון, שופטת בכירה
הקובל
נגד
הנקבל
אוסמה סייף
פרח סאבק

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב הקובלנה, אשר הוגש כנגד הנקבל.

כתב האישום נשוא הקובלנה הפלילית, מייחס לנקבל ביצוע עבירה של פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע, עבירה לפי סעיף 6 בצרוף לסעיפים 2 ו-6 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965.

הקובל מכהן כמזכיר המועצה המקומית ביישוב חורפיש.

הנקבל הינו מנהל מחוז צפון של ארגון העובדים "ההסתדרות הלאומית".

כנטען, בתאריך 02.12.12 פנה הנקבל במכתב לקובל ול-21 נמענים אחרים נוספים, בו העלה טענות, מהן עולה כי הקובל ביצע עבירות פליליות.

בין היתר טען, כי יש לבטל הקובלנה מהטעם של הגנה מן הצדק ו/או בגין שימוש לרעה בהליכי משפט ו/או בשל היות הקובלנה נוגדת את עקרונות הצדק וההגינות המשפטית, כן טען לאכיפה בררנית.

עוד טען, ב"כ הנקבל, כי הנקבל, כממלא תפקיד ציבורי, נכנס למסגרת סעיף 69 לחסד"פ, על אף שאינו עובד מדינה והפועל היוצא מכך, שהגשת הקובלנה היתה טעונה אישור היועמ"ש ומשאין אישור שכזה, יש לבטל הקובלנה.

לטענת ב"כ הקובל, תיאור הרקע העובדתי בבקשת הנקבל אינו מדויק ומטעה.

לפיכך, ביקשה ב"כ הקובל לדחות הבקשה לביטול הקובלנה ולכל היותר, להכריע בה רק לאחר שמיעת הראיות בתיק.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, אני קובעת כי, בשלב זה, לא אוכל להחליט בבקשת הנקבל לביטול הקובלנה שכן, בשלב זה, לא ביסס הנקבל בראיות את טענתו לקיומה של ההגנה מן הצדק, כמו גם את יתר טענותיו.

באשר לטענה לביטול הקובלנה מחמת הגנה מן הצדק;

המדובר בטענה, שבהתאם לפסיקת בתי המשפט, הינה טענה שיש לקבלה במקרים חריגים בלבד.

ראה הנאמר בע"פ 5672/05, טגר בע"מ נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו):

"הגנה מן הצדק, כך נראה, הייתה ונותרה טענה שיש לקבלה במקרים חריגים בלבד".

עוד ראה בעניין ההגנה מן הצדק נאמר בע"פ 4855/02, מדינת ישראל נ' בורוביץ, פד"י נט(6)776:

"שאלת החלתה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, שהעיקריים שבהם פורטו לעיל, תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם; לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; לנסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; למידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ברי כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון. כך למשל ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין, וככל שמעשה הרשות שערורייתי יותר, ופגיעתו בנאשם ובזכויותיו חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות. בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום. בין היתר, עשוי בית-המשפט לקבוע כי הפגיעה שנגרמה לנאשם, אף שאינה מצדיקה את ביטול כתב-האישום שהוגש נגדו, מצדיקה היא את ביטולם של אישומים ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע. כן עשוי בית-המשפט לקבוע כי תיקון הפגיעה יכול שייעשה במסגרת בירורו של המשפט, כגון בבירור שאלת קבילותה של ראיה שהושגה תוך שימוש באמצעים

פסולים".

נראה כי במקרה שלפנינו ובטרם נשמעו הראיות, אין מקום להחליט, בשלב זה, בטענת ההגנה מן הצדק, שמעלה הנקבל.

אשר לטענת האכיפה הבררנית שהועלתה, לטעמי, יש מקום לבחון את תחולת הטענה האמורה על הליכי קובלנה, בהתחשב בעובדה שהקובל הוא גורם פרטי ולא רשות שלטונית.

הקובל אמנם נכנס לנעלי התביעה עם הגשת הקובלנה, אולם, אין לראותו כרשות מרשויות המדינה.

עם זאת, ככל שהנקבל יעמוד בהמשך על טענתו בדבר אכיפה בררנית וככל שיבסס בראיות קבילות את הנדרש ממנו, תבחן הטענה ויוחלט לגביה בתום ההליך.

אשר לטענה של שימוש לרעה בהליכי משפט;

לא מצאתי פגם כלשהו בכך, שהקובל החליט להגיש את קובלנה בהתאם לזכותו על פי חוק.

הקובלנה יכולה להיות מוגשת מבלי שהקובל חייב להגיש תחילה תלונה בגינה ומבלי שחייבת היא לעבור תחילה חקירה משטרתית מסודרת ובדיקת מצב הראיות בידי התביעה.

יחד עם זאת, מוגבלת יכולתו של אדם להגיש קובלנה פרטית, לעבירות הקבועות בתוספת השנייה לחסד"פ והקובל עמד במסגרת זו.

ראה לעניין זה הנאמר בבש"פ 3503/91 שוברט נ' צפריר, פ"ד מו (4) 136.

כן ראה, י' קדמי, "על סדר הדין בפלילים", הליכים שלאחר כתב אישום, חלק א', מהדורת תשס"ט-2009, עמ' 957.

לא שוכנעתי, כי הגשת הקובלנה בטרם הגשת תביעה אזרחית, נבעה ממניעים פסולים ומתוך רצון להשגת יתרונות כלשהם, כפי שנטען ע"י ב"כ הנקבל.

אשר לטענת ב"כ הנקבל, כי סעיף 69 לחוסד"פ חל בעניינו של הנקבל, על אף שאינו עובד מדינה אומר כי אין בדעתי לקבל טענה זו.

הנקבל הינו עובד ההסתדרות הלאומית וככזה הינו עובד בתפקיד ציבורי אם כי, אינו עובד מדינה.

ראה הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט א' א' לוי ברע"פ 10857/08 זיאד אבו סוכון נ' מדינת ישראל ואח', החלטה מיום 20.08.2009 (פורסם בנבו) שם קבע בית משפט העליון כי אין להרחיב את תחולת סעיף 69 גם לגבי עובדי עירייה, שאין הם עובדי מדינה, שכן החלטתו גם על עובדי עירייה, כרוכה בפגיעה בזכות הגישה לערכאות, על ידי הגבלת האפשרות להגיש קובלנה פרטית מעבר למגבלות הקבועות בחוק וכלשונו:

"החלטתו של סעיף 69 על עובדי עירייה - ולא על עובדי ציבור אחרים - עלולה לעורר גם קושי. ביטוי לכך ניתן למצוא בדברי ההסתייגות שהשמיע חבר הכנסת אליהו מרידור כבר במהלך חקיקתו של סעיף 69:

'בחוק זה מדובר על עובדי מדינה ולא על עובדי ציבור. אבל עובדי העיריות, עובדי המוסד לביטוח לאומי שאינם עובדי מדינה מבחינה משפטית טהורה - אם כי תנאי עבודתם הם כשל עובדי מדינה - יגידו: מדוע יחול הסעיף רק על עובדי המדינה ולא עלינו? מדוע לא יחול הסעיף על עובדי מועצות מקומיות, עובדי רשות הנמלים וכל מיני קורפורציות אחרות? לדעתי, דבר זה אינו מוצדק' (ד"כ 43, 2321 (התשכ"ה)).

תהא תשובתו של המחוקק לסוגיה זו אשר תהא, במצב המשפטי הנוכחי לא ניתן להשקפתי להחיל את האמור בסעיף 69 לחוק סדר הדין הפלילי גם על עובדי עירייה, ומכאן מסקנתי, כי הגשתה של הקובלנה על-ידי המבקש לא היתה טעונה את אישורו של היועץ המשפטי לממשלה, ולפיכך לא היה מקום לבטלה מטעם זה". (ההדגשות שלי ר.ל.)

לאור הדברים האמורים, אני קובעת, כי אין להחיל בענייננו את סעיף 69 לחוסד"פ, על הנקבל וכפועל יוצא מכך, שהגשת הקובלנה לא היתה טעונה אישור היועמ"ש.

באשר ליתר הטענות שהעלה ב"כ הנקבל, לרבות הטענה של "זוטי דברים", יש, לטעמי, לשמוע תחילה, ראיות הצדדים ולא ניתן להכריע בטענות, בשלב המקדמי בו אנו מצויים עתה.

לפיכך, נדחית הבקשה לביטול הקובלנה שהוגש.

הנני קובעת התיק לתזכורת צדדים לתאריך 27.03.14 שעה 12:00.

מזכירות בימ"ש תשלח העתק מהחלטתי זו לצדדים ותזמנם לתאריך שקבעתי.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ד, 25 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.